

han ogsaa synes at svæbe i den Misforstaaelse, at saasnart man blot ikke personlig har været til Stede ved en Volds handling eller deslige, kan der ikke være Tale om at bære noget Strafsansvar i den Anledning. Men deri tager den ærede Forespørger betydelig fejl. Thi der er Noget, der hedder Anstiftelse og Opmuntring, der medfører Strafsansvar, og det kan meget godt forekomme, naaget man paa det Skønneste kan bevise sit Alibi i det Dieblit, den paagjældende Forbrudelse er begaaet. Altsaa det, at de Paagjældende kunne bevise, at de ikke have været paa Kongens Nytorv eller udenfor deres Logis i det Dieblit, de Scener foregik, der have givet det Offentlige Anledning til at stride ind, er i og for sig ikke noget Bevis for, at deres Anholdelse har været uberettiget. Den kan have været meget godt begrundet alligevel. Men, som sagt, hele dette Spørgsmaal ligger udenfor min Competence. Jeg har forvisset mig om, at Anholdelsen er foretaget efter Ordre af Underjøgelsesdommeren, hvad for Resten den ærede Forespørger selv forudsatte, og dermed er jeg færdig med det Punkt for mit Bedkommende.

Det næste Spørgsmaal er, om jeg billiger den Behandlingsmaade, som er anvendt overfor de Anholdte. Dertil har jeg at bemærke først og fremmest dette, at der er Ungen, der har klaget. Jeg har ikke modtaget nogenjombest klage fra Nogen i Anledning af dette, og som Følge deraf har jeg ikke havt nogenjombest Anledning til at beskæftige mig med dette Spørgsmaal. For at jeg skulde komme til at billige eller misbillige Noget i denne Retning, maatte der foreligge Klage fra bestemte Personer over bestemte Ting, og over disse Klager maatte der jo naturligvis gives den Anklagede — i dette Tilfælde Politidirektøren — Veilighed til at yttre sig, og førend den anden Part saaledes er hørt, kan der ikke være Spørgsmaal om, at jeg kan billige eller misbillige Noget vedrørende denne Sag. Men der er, som sagt, indtil dette Dieblit ikke kommen nogen Klage til mig, og hvad det angik, som den ærede Taler fremkom med, ser jeg egentlig ikke efter hans Ytringer — i det Mindste staar det som meget tvivlsomt — at der er Nogetsombest for de Paagjældende at klage over. Meget af det, den ærede Forespørger anførte, er Ting, der ikke kan gøres Noget ved. Det, at Arresterne ere adskillte, at nogle af Arresterne anbringes paa Christianshavn, og at det som Følge deraf er nødvendigt at transportere dem i Omnibus frem og tilbage, ligesom ogsaa de omtalte Skabe, som man ogsaa tidligere har gjort til Gjenstand for Dmtale her, er jo Altsammen en Følge af det almindelige

og velbekjendte Faktum, som flere Gange har foreligget i dette Thing til Forhandling, at Kjøbenhavns Arrestvæsen ikke er i tilfredsstillende Stand. Men derfor er det, man er i Begreb med at bygge nye Arrester. Derfor er det, at dette Thing for nogle Aar siden gav sit Samtykke til en Overenskomst, hvorefter Kjøbenhavns Magistrat paatog sig Opførelsen af ny Arrester baade i umiddelbar Nærhed af Kriminal- og Politirettens Lokaler og andetsteds. Et af de Mened, man vil opnaae ved denne Plan, er at skaffe saa mange Arrester i umiddelbar Nærhed af Kriminalretten, at denne Transport frem og tilbage saavidt mulig kan ophøre. Altsaa de Klager, der hidrøre fra det kjøbenhavnske Arrestvæsen, almindelig utilfredsstillende Tilstand, kan det ikke nytte at tage Hensyn til. Og hvad det ærede Medlem fremdeles anførte, kan jeg, som sagt, ikke have nogen Mening om, thi jeg dømmes ikke om en Ting, før jeg har hørt, hvad den anden Part har at sige. Men i og for sig kan der ikke opstilles det Princip, at man kan tillade Arresterne at faae Mad tilbragt hjemmefra, thi det aabner Muligheden for en Kommunikation med Omverdenen, som det ingenlunde altid kan tilstedes Anholdte at have. Det er derfor i og for sig ikke Noget, der uden videre kan ansøres som Bevis paa slet eller utilbørlig Behandling, at en saadan Tilladelse er blevet nægtet. Hvad Klagerne over Kosten angaar, vil jeg spørge: Hvorledes kan man vide Noget derom, naar der ikke foreligger bestemte Underjøgelser i den Retning? Men saa meget kan man sige sig selv, at den Kost, som det Offentlige yder Arresterne, der ikke selv kunne eller ville forskaffe sig Noget, kan ikke være meget glimrende. Man er indskrænket til at skaffe dem, hvad man kan skaffe dem for de Underholdspenge, som vedkommende Kommune vil tilstaa, hvilke forøvrigt flere Steder ved Justitsministeriets Foranstaltning ere blevne satte ikke lidet op, men med Hensyn til hvilke man ikke kan øve Dvang mod Kommunerne. Jeg kan derfor med Hensyn til det andet Punkt kun erklære, at naar der foreligger bestemte Klager, Klager fra bestemte Personer over bestemte Ting, skal Sagen blive undersøgt fra min Side, men saalænge der ikke foreligger saadanne Klager, kan jeg hverken udtale nogen Billigelse eller Misbilligelse i den Henseende.

Hvad endelig det 3die Punkt angaar, nemlig Udvisningen af en af de uskyldige Anholdte, maa jeg hertil bemærke, at den Paagjældende er bleven udvist i Henhold til Lovgivningsbestemmelser, i Henhold til Fremmedloven af 15de Mai 1875. Den Paa-